

10 e Kamer

Nr. 560/11
VAN HET PARKET
Nr. C/1431/13
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest gewezen in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

11 oktober 2013

not. GE.66.L5.10265/05 van het Openbaar Ministerie en van:

1. publiekrechtelijk rechtspersoon, gevestigd te
2. landbouwer, wonende te

burgerlijke partijen.

en van:

gevestigd te vertegenwoordigd door de
rechtspersonenregister met ondernemingsnummer
ingeschreven in het

(geding hervattende) burgerlijke partij,

tegen:

landbouwer, geboren te
op wonende te
van Belgische nationaliteit,

beklaagde,

verdacht van:

A. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99, § 1-4° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S., 8 juni 1999) de bij artikel 99, § 1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande

vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd,

1. meer bepaald door het ophogen van grond gelegen te ten kadaster gekend onder in eigendom toebehorende aan

te op 28 mei 2005.

2. meer bepaald door het ophogen van grond gelegen te ten kadaster gekend onder in eigendom toebehorende aan

te op 25 maart 2005,

feiten thans strafbaar gesteld door artikelen 4.2.1.4° en 6.1.1. al.1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

B. Bij inbreuk op de artikelen, 1, 2, 99, § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S., 8 juni 1999) de bij artikel 99, § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, die geen betrekking hebben op de stabiliteit *in casu*: een verharding uit steenslag te hebben aangebracht,

op de grond gelegen te ten kadaster gekend onder in eigendom toebehorende aan

te in de periode van 10 augustus 2005 tot 14 maart 2006,

feiten thans strafbaar gesteld door artikelen op 4.2.1. 1° b) en 6.1.1. al.1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 4, § 1, 29, 30, 39, § 1-1°, 40 en 46 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (B.S., 17 september 1985) zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd en namelijk bij inbreuk op de artikelen 1, 5, 6, 6bis, 58, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 73, 80 en 81 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het

Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (B.S., 26 juni 1991) spijs het verbod, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de tweede klasse te hebben geëxploiteerd (art 5) terzake inrichtingen waarin honden worden gehouden, inrichtingen voor het africhten van honden, hondenkennels e.d.: meer dan 10 volwassen dieren die overeenkomstig de lijst, namelijk de aan het voormeld Besluit van 6 februari 1991 toegevoegde lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985, bij welke van de drie klassen van inrichtingen zij worden ingedeeld, onder het nummer 9.9.2° behoort tot de klasse twee van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen, meer bepaald door het houden van minstens 26 honden, waarvan minstens 10 volwassen dieren (OK2, st. 37),

feiten thans strafbaar gesteld door artikel 16.6.1., § 1, lid 1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid,

te minstens op 26 november 2007.

D. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 4, § 2, 9, § 7, 29, 30, 39, § 1-2°, 40 en 46 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende milieuvergunning (B.S., 17 september 1985) de bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten niet te hebben nageleefd namelijk bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 4, 58, 63, 64, 73, 80 en 81 van het Besluit van de Vlaamse Regering houdende vaststelling van het Vlaamse Reglement betreffende de milieuvergunning (B.S., 26 juni 1991) spijs het verbod, een inrichting die behoort of na de geplande verandering blijft behoren tot de derde klasse, te hebben geëxploiteerd of te hebben veranderd, zonder daarvan vooraf melding te hebben gedaan terzake de hiernavolgende inrichting gekend onder rubriek 17.3.7.1°: Opslagplaatsen voor vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 100° C, met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een totaal inhoudsvermogen van 200 l tot en met 50.000 l, meer bepaald door de opslag van 200 l afvalolie (OK2, st. 37),

feiten thans strafbaar gesteld door artikel 16.6.1., § 1, lid 1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid,

te minstens in de periode van 26 november 2007 tot 1 mei 2009.

E. Opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid een inbreuk te hebben gepleegd op:

artikel 4, § 2 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en op artikel 2, § 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlaam 1) door een inrichting die behoort of na de geplande verandering blijft behoren tot

de derde klasse, te hebben geëxploiteerd of veranderd, zonder daarvan vooraf melding te hebben gedaan, namelijk rubriek 17.3.7.1°: Opslagplaatsen voor vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 100° C, met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een totaal inhoudsvermogen van: 200 l tot en met 50.000 l, meer bepaald door de opslag van 200 l afvalolie (OK2, st. 88).

deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.1., § 1, lid 1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

te _____ in de periode van 1 mei 2009 tot de datum van het bevel tot dagvaarding.

F. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 20, 22, 29, 39, § 1-2°, 40 en 46 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (B.S., 17 september 1985) de bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten niet te hebben nageleefd namelijk: ten aanzien van een inrichting die overeenkomstig het besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 als hinderlijk is ingedeeld en als dusdanig voorkomt op de indelingslijst van bijlage I bij voormeld besluit, inbreuk te hebben gepleegd op Hoofdstuk 1.1 en de artikelen 3.1.1., 5.9.2.2., 5.17.3.1., § 1. en 7.3.0.1 van voormeld besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S., 31 juli 1995) zijnde:

1. art. 5.9.2.2

§ 1. Permanente opslagplaatsen van vaste dierlijke mest buiten de stal dienen voorzien te zijn van een vloer uitgevoerd in verhard materiaal. De vloer moet mestdicht zijn. Indien nodig dient de mestdichtheid verzekerd te worden door een mestbestendige afdichtingslaag.

Deze opslagplaatsen moeten langs drie zijden omgeven zijn door mestdichte wanden van voldoende hoogte die aan dezelfde eisen voldoen als deze gesteld aan de vloer. De vierde zijde moet dermate aangelegd zijn dat afspoeling van het drain- en regenwater uit deze permanente opslagplaats niet mogelijk is.

§ 2. De vloer is zodanig uitgevoerd dat dunne mest en afvloeiwaterv worden opgevangen en verzameld in mestdichte, gesloten opslagruimte (aalputten).

meer bepaald door de stalmest verspreid op te slaan, in een niet ommuurde mestvaalt en zonder opvangmogelijkheid voor mestsappen (OK2, st. 37)

te _____ minstens in de periode van 26 november 2007 tot 1 mei 2009,

2. art. 5.17.3.1., § 1.

De houders dienen in of boven een inkuiping geplaatst te worden teneinde brandverspreiding, bodem- en/of grondwaterverontreiniging te voorkomen

meer bepaald door de opslag van afvalolie in een bovengrondse enkelwandige en niet-ingekulpte houder (OK2, st. 37, 72) te minstens in de periode van 26 november 2007 tot 5 november 2008,

G. Opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid een inbreuk te hebben gepleegd op:

artikel 22, lid 1 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en artikel 43, § 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaamse Reglement betreffende de milieuvergunning (Viarem I), door als exploitant van een inrichting de exploitatievoorwaarden niet te hebben nageleefd, meer bepaald de hieronder vermelde artikelen van het Besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Viarem II), nl.

1. art. 5.9.2.2

§1. Permanente opslagplaatsen van vaste dierlijke mest buiten de stal dienen voorzien te zijn van een vloer uitgevoerd in verhard materiaal. De vloer moet mestdicht zijn. Indien nodig dient de mestdichtheid verzekerd te worden door een mestbestendige afdichtingslaag.

Deze opslagplaatsen moeten langs drie zijden omgeven zijn door mestdichte wanden van voldoende hoogte die aan dezelfde eisen voldoen als deze gesteld aan de vloer. De vierde zijde moet dermate aangelegd zijn dat afspoeling van het drain- en regenwater uit deze permanente opslagplaats niet mogelijk is.

§ 2. De vloer is zodanig uitgevoerd dat dunne mest en afvloeiwater worden opgevangen en verzameld in mestdichte, gesloten opslagruimte (aalputten),

meer bepaald door de stalmest verspreid op te slaan in een niet langs drie zijden ommuurde mestvaalt en zonder opvangmogelijkheid voor mestsappen (OK2, st. 88),

deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.1., § 1, lid 1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid,

te in de periode van 1 mei 2009 tot de datum van het bevel tot dagvaarding.

H. Bij inbreuk op de artikelen 1, 4, § 1, 34, 36-3°, 38, 39, 40 en 42 van de wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren (B.S., 3 december 1986) in overtreding te zijn bevonden van de bepalingen van artikel 4, van hoofdstuk IV of van

hoofdstuk VIII, andere dan deze bedoeld bij artikel 35.6° of van besluiten genomen in uitvoering van die bepalingen, namelijk door als persoon die een dier houdt, verzorgt of te verzorgen heeft niet de nodige maatregelen te hebben genomen om het dier in overeenstemming met zijn aard, zijn fysiologische en ethologische behoeften, zijn gezondheidstoestand en zijn graad van ontwikkeling, aanpassing of domesticatie aangepaste voeding, verzorging en huisvesting te verschaffen, meer bepaald door voedsel in onhygiënische omstandigheden te bewaren en door kalveren ouder dan 8 weken te houden in te kleine boxen (OK2, st. 67)

te minstens op 26 november 2007,

I. Bij inbreuk op de artikelen 3, 7, 34, 36-14°, 37, 38, 39, 40, 42 en 43 van de wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren (B.S., 3 december 1986) de bepalingen van de koninklijke besluiten genomen in uitvoering van de artikelen 6 en 7 te hebben overtreden,

en namelijk bij inbreuk op de artikelen 1, 2, § 1 en 38 van het Koninklijk besluit van 28 mei 2004 betreffende de identificatie en registratie van honden (B.S., 7 juni 2004), als verantwoordelijke van een hond nagelaten te hebben deze vóór de leeftijd van vier maanden te laten identificeren en registreren overeenkomstig de bepalingen van dit besluit.

De verantwoordelijke van een hond moet deze in elk geval laten identificeren en registreren vooraleer de hond verhandeld wordt, meer bepaald door honden te houden geboren na 1 september 1998 en ouder dan 4 maand die niet geïdentificeerd zijn (OK2, st. 67)

te minstens op 26 november 2007,

J. Bij inbreuk op de artikelen 1, 34, 36-14°, 38, 39, 40 en 42 van de wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren (B.S., 3 december 1986) een bedrijf bedoeld in artikel 5, § 1, zonder de erkenning vereist bij dit artikel te hebben uitgebaat,

meer bepaald door meer dan twee nesten per jaar te hebben zonder over een erkenning van de FOD VVL te beschikken

te minstens op 26 november 2007.

Exploitatieverbod

Tevens gedagvaard om, bij toepassing van artikel 16.6.5 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid door de rechter bij wijze van veiligheidsmaatregel, na de partijen te hebben gehoord, het verbod te horen uitspreken om de inrichtingen die aan de oorsprong van het milieumisdrijf liggen, te exploiteren gedurende de termijnen door de rechter te bepalen, onder verbeurte van een dwangsom van € 250 per dag bij overtreding van dit verbod.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 18 januari 2011, 21ste kamer, werd op tegenspraak als volgt beslist:

"Verbeteret de dagvaarding in die zin dat:

- in de tenlastelegging E het jaartal 2010 moet vervangen worden door 2009
- de tenlastelegging G niet verder moet opgedeeld worden zodat de vermelding "1" voor "art.5.9.2.2" moet weggelaten worden.

Verduidelijkt de dagvaarding in die zin dat waar staat "tot de datum van het bevel tot dagvaarding", moet gelezen worden "tot 16 september 2010".

op strafrechtelijk gebied:

Verklaart de strafvordering voor de betichtingen H, I en J vervallen door de betaling van een geldsom overeenkomstig artikel 41bis van de wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A1, A2, B, C, D, E, F1, F2 en G samen tot een geldboete van duizend euro (= 1.000,00 euro).

Verhoogt de geldboete met 45 decimes, aldus gebracht op vijfduizend vijfhonderd euro (= 5.500,00 euro).

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van twee maanden en tien dagen.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van vijftieng euro, verhoogd met 45 decimes, aldus gebracht op honderd zevenendertig komma vijftig euro, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Begroot de gerechtskosten in hun geheel op € 143,50.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op € 143,50, kosten ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen verklaarde tenlasteleggingen.

Legt de beklaagde eveneens een vergoeding op van vijftieng euro in uitvoering van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

op burgerrechtelijk gebied:

Verklaart de eis van de burgerlijke partij toelaatbaar.

Stelt aan als deskundige alvorens te beslissen over de burgerrechtelijke vorderingen.

erkende MER-deskundige in de discipline
'water' (deeldomeinen geohydrologie en oppervlaktewater),
medewerker van de met maatschappelijke
zetel te

met als opdracht:

- Kennis te nemen van het dossier en de stukken hem door partijen te bezorgen of welke andere dossiers hijzelf nuttig zal achten om er ambtshalve kennis van te nemen;
- Partijen per aangetekend schrijven en hun eventuele raadslieden per gewone post te verwittigen van de plaats, de dag en het uur van het tegensprekelijk deskundigenonderzoek;
- Zo dit nuttig mocht blijken in de loop van het onderzoek, de gepaste technische raadgevers te consulteren en hun advies en hun oordeel desbetreffende bij het verslag te voegen;
- Zich samen met de partijen te begeven naar de plaatsen die het voorwerp uitmaken van de ten laste gelegde feiten A en B, nl.

1. de arond gelegen te ten kadaster gekend onder
toebehorende aan in eigendom

2. de arond gelegen te ten kadaster gekend onder
eigendom toebehorende aan in

- De plaatsgesteldheid nauwkeurig te beschrijven en er foto's van maken.

- Zijn oordeel te geven nopens

1. de uitgevoerde ophogingen,
2. de invloed ervan op de waterhuishouding en in het bijzonder op de aanliggende percelen die gebruikt worden door de burgerlijke partij

3. de werken die nodig zijn om de plaats te herstellen in haar oorspronkelijke toestand

- te antwoorden op alle nuttige en ter zake dienende vragen die hem door de betrokken partijen worden gesteld.

zegt dat de deskundige de bij de wet vereiste eed zal afleggen, hetzij mondeling, hetzij door aanbrenging van het formulier op zijn verslag, hetzij bij een gedagtekend en ondertekend geschrift.

zegt verder voor recht:

Dat de rechtbank een installatievergadering in raadkamer niet noodzakelijk acht;

dat de deskundige bij de aanvaarding van zijn opdracht aan de rechtbank en aan de partijen een raming zal geven van de algemene kostprijs van het deskundigenonderzoek of minstens de manier waarop zijn kosten en erelonen en de bijstand van technische raadslieden zullen worden berekend;

dat het de strafrechtelijk veroordeelde is die gehouden is tot het consigneren van de nodige voorschotten en dit binnen de dertig dagen vanaf heden op rekening van de griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Gent op nummer onder vermelding van het notifiënummer én de namen van de partijen;

dat dit voorschot integraal kan worden vrij gegeven aan de deskundige;

dat de griffier overeenkomstig artikel 972 en artikel 973 Gerechtelijk Wetboek kennis zal geven van deze beslissing aan de partijen, hun raadslieden en aan de deskundige.

Nodigt de deskundige uit om, indien hij de opdracht dient te weigeren, dit overeenkomstig artikel 972 Gerechtelijk Wetboek, binnen de acht dagen na de kennisgeving door de griffier met behoorlijk omklede redenen conform de wet aan de partijen, de rechtbank en de raadslieden mee te delen.

Zegt verder voor recht dat het deskundig verslag uiterlijk op dinsdag 17 mei 2011 op de correctionele griffie van de rechtbank van eerste aanleg te 9000 Gent, Opgeëistenlaan 401 zal dienen neergelegd te worden, dit met naleving van artikel 962 Gerechtelijk Wetboek en volgende

Vragen over deze opdracht kunnen schriftelijk worden gericht aan de voorzitter van de 21 kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Gent.

Stelt de zaak voor verdere behandeling op burgerrechtelijk gebied uit naar de openbare terechtzitting van de op dinsdag 14 juni 2011.

Houdt de beslissing over intresten en kosten, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, aan.

Nu het noodzakelijk voorkomt dat de verdere behandeling van de zaak op burgerrechtelijk gebied zou kunnen verder gezet worden, verklaart de burgerrechtelijke beschikkingen van dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande iedere voorziening."

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 1 februari 2011 door de beklaagde tegen alle beschikkingen,
- 1 februari 2011 door het openbaar ministerie.

* * *

1. Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 3 mei 2013 in het Nederlands:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal,

- de burgerlijke partij in haar middelen vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te voor meester advocaat met kantoor te

- de burgerlijke partij in haar middelen vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te

- de burgerlijke partij vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te voor meester advocaat met kantoor te

2. Elk hoger beroep werd tijdig en regelmatig naar vorm ingesteld en is ontvankelijk.

3. Bij met fax verzonden brief van 11 september 2013, ontvangen op de griffie van het hof op 12 september 2013, maakte de raadsman van de beklaagde een ontvangstbewijs van een stedenbouwkundige aanvraag over aan het hof, met het verzoek de *"(de beklaagde) de mogelijkheid te bieden om na te gaan of de verrichte ophogingswerkzaamheden, voorwerp van de gestelde strafrechtelijke vervolging, voor stedenbouwkundige regularisatie in aanmerking komen"*. Dit vormt een impliciet verzoek tot heropening van de debatten, klaarblijkelijk met het oog op uitstel van behandeling.

Het hof gaat op dit verzoek niet in: een (hangende) regularisatie-aanvraag is geen reden tot uitstel van behandeling van de herstellvordering. De bij de vermelde brief gevoegde stukken en de erin vermelde gegevens vormen geen nieuwe stukken of feiten van overwegend belang, die de heropening van de debatten noodzaken.

4. Naar aanleiding van processen-verbaal inzake stedenbouwkundige inbreuken, hierna in het arrest verder besproken, werd door de politie op het landbouwbedrijf van de beklaagde een controle uitgevoerd. Hierbij werd onder meer vastgesteld dat door de beklaagde minstens 26 honden werden gehouden (telastlegging C) en werd een ijzeren ton met een volume van 200 liter, gevuld met *"afvalolie"* aangetroffen. De beklaagde verklaarde dat hij deze olie gebruikte voor de werking van een vacuumpomp. Er is dus geen sprake van afvalolie in die zin dat deze olie een afvalstof was en er dus opslag en sortering van gevaarlijke afvalstoffen van maximaal een ton was, een activiteit die onder rubriek 2.2.1.a.1° van de bijlage van VLAREM I zou vallen. Wel dient de telastlegging verbeterd door het woord *"afvalolie"* te vervangen door het woord *"stookolie"*.

Verder dienen de telastleggingen C en D ook zoals hierna besproken te worden verbeterd. Wanneer immers één zelfde als hinderlijk beschouwde inrichting onder toepassing valt van meer dan één rubriek van de alfabetische lijst van als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling bij welke van de drie klassen van inrichtingen zij worden ingedeeld, zoals ter zake het geval is, wordt de inrichting met het oog op de te volgen procedure voor vergunning (artikel 9, § 4 van het Decreet van de Vlaamse Raad van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning - Milieuvergunningsdecreet) ingedeeld in de hoogste klasse, vermeld in de verschillende rubrieken. Dit is ook zo wanneer onderdelen die een integrerend deel van diezelfde inrichting uitmaken vallen onder de klasse 3, nu deze medebepalend kunnen zijn om het hinderlijk karakter van het geheel van de inrichting te beoordelen.

Voor de inrichting uitgebaat door de beklagde en vermeld in de telastleggingen C en D is dit klasse 2.

De beklagde verklaarde op 26 november 2007, zoals al vermeld, dat hij de olie in de ton, in het dossier als "afvalolie" aangeduid, gebruikte als brandstof voor een vacuümpomp; hij verklaarde dat hij de opslag van deze olie zou "vergunnen" en "milieuconform" zou maken (stuk 68). Op 27 mei 2010 stelde de politie vast, en erkende de beklagde, dat de olie, nog steeds, zonder vergunning in de ton werd bewaard. Ook op datum van het bevel tot dagvaarding, namelijk 16 september 2010 was er nog geen vergunning voor deze opslag. Voor de eerste rechter werd het bewijs overgelegd dat de olie op 1 december 2010 op legale wijze werd verwijderd.

De vermelding van "minstens" in de periode van de telastleggingen C en D is overbodig, gezien dit niet tot gevolg kan hebben dat de rechter, c.q. het hof, gevat is door feiten die buiten deze periode liggen; het hof laat deze vermelding telkens weg.

De telastleggingen C en D betreffen één en dezelfde feitelijke gedraging: zij hebben betrekking op, onder meer, de uitbating zonder vergunning van een hondenkennel; dat het hof wat de uitbating van die kennel betreft slechts voor één dag gevat is doet hieraan geen afbreuk. De telastleggingen C en D dienen in één telastlegging, C, genoemd, onderverdeeld in 1. en 2.

Gelet op de sinds 1 mei 2009 gewijzigde strafbaarstelling, sluit de telastlegging E hier in de tijd op aan.

Het hof vermeldt ook enkel de wettelijke bepaling waarop de inbreuk wordt begaan en de bepaling die deze inbreuk strafbaar stelt; vermelding van de andere wettelijke bepalingen, zoals in de oorspronkelijke telastlegging, zijn niet relevant en overtoellig en het hof laat deze weg.

Het hof verbetert de vermelde telastleggingen als volgt:

"C. bij inbreuk op artikel 4, § 1, strafbaar gesteld door de artikelen 39, § 1-1 en § 2 en 46 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (Milieuvergunningsdecreet; B.S., 17 september 1985)

zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de tweede klasse te hebben geëxploiteerd, omvattende:

1. te op 26 november 2007: inrichtingen waarin honden worden gehouden, inrichtingen voor het africhten van honden, hondenkennels e.d.: meer dan tien volwassen dieren die overeenkomstig de lijst, namelijk de aan het voormeld besluit van 6 februari 1991 toegevoegde lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985, bij welke van de drie klassen van inrichtingen zij worden ingedeeld, onder het nummer 9.9.2° behoort tot de klasse twee van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen, meer bepaald door het houden van minstens 26 honden, waarvan minstens 10 volwassen dieren (OK2, st. 37)

2. te in de periode van 26 november 2007 tot 1 mei 2009: een inrichting die behoort of na de geplande verandering blijft behoren tot de derde klasse, te hebben geëxploiteerd of te hebben veranderd, zonder daarvan vooraf melding te hebben gedaan, namelijk rubriek 17.3.7.1°: een opslagplaats voor vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 100° C, met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een totaal inhoudsvermogen van 200 l tot en met 50.000 l, meer bepaald door de opslag van 200 l stookolie, ingedeeld onder rubriek 17.3.7.1° van de aan het besluit van 6 februari 1991 toegevoegde lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen (OK2, st. 37).

De aldus verbeterde telastlegging C.1-2 heeft betrekking op dezelfde feitelijke gedragingen als deze die in de oorspronkelijke dagvaarding ten grondslag liggen aan de telastleggingen C en D. Het verweer had daarop betrekking. Telkens hierna sprake is van de telastlegging C betreft het deze telastlegging zoals hier verbeterd.

Door deze verbetering heeft het hof niet meer te oordelen over de, oorspronkelijke, telastlegging D, die nu vervat zit in de telastlegging C.1-2.

5. Voor zover bewezen zijn de feiten van de telastlegging A sinds 1 september 2009 inbreuken op artikel 4.2.1.4° VCRO, strafbaar gesteld door artikel 6.1.1, alinea 1-1° VCRO. Hetzelfde geldt voor de feiten van de telastlegging B, strafbaar gesteld als inbreuk op artikel 4.2.1.1°, b VCRO.

Voor zover bewezen zijn de telastleggingen C.1-2 en F sinds 1 mei 2009 als inbreuken op de in de telastlegging vermelde bepalingen strafbaar gesteld door artikel 16.6.1, § 1, lid 1 Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid (DABM).

6. Zoals hiervoor vermeld, vervangt het hof in de telastleggingen E en F het woord "afvalolie" door het woord "stookolie". Het hof laat in de telastlegging F het woord "minstens" eveneens weg op dezelfde gronden zoals vermeld in randnummer 4 hiervoor. Deze verbeteringen slaan telkens op dezelfde feiten als aanhangig gemaakt en het verweer

had erop betrekking. Telkens hierna sprake is van deze telastleggingen, betreft het deze zoals hier verbeterd.

7. Terecht en op goede gronden, die het hof tot de zijne maakt, stelde de eerste rechter op het achtste en negende blad van het bestreden vonnis vast dat de strafvordering voor de telastleggingen H, I en J vervallen is door betaling van een administratieve geldboete.

8. De telastleggingen A.1 en B heeft de beklaagde voor het hof niet betwist. Deze telastleggingen blijven voor het hof bewezen; het hof neemt de overwegingen hierover van de eerste rechter, op het tiende en elfde blad van het bestreden vonnis, over.

Net als voor de eerste rechter, heeft de beklaagde de telastlegging A.2 in pleidooi voor het hof betwist, voorhoudend dat voor deze werken wel een stedenbouwkundige vergunning voorhanden was.

Zoals de eerste rechter stelt het hof vast dat de vergunning van 10 augustus 2005 (kaft 2, stuk 20) enkel betrekking had op het perceel en dat het een vergunning is die na de vaststelling van de feiten werd verleend; zoals hierna besproken, betreft het een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden en werden deze voorwaarden niet nageleefd. Ook de telastlegging A.2 is dus bewezen gebleven.

Ook de telastleggingen C1-2, E, F.1, F.2 en G heeft de beklaagde niet betwist. Deze telastleggingen blijven voor het hof bewezen; het hof verwijst naar de overwegingen terzake van de eerste rechter.

9. Terecht legde de eerste rechter voor de bewezen telastleggingen samen één straf op, nu deze de opeenvolgende en voortgezette uiting van eenzelfde misdadig opzet zijn.

De door de eerste rechter opgelegde straf is voor de bewezen telastleggingen samen juist in keuze van straf, omvang en verantwoording ervan. Het hof neemt de overwegingen van de eerste rechter inzake de straftoemeting over.

De opgelegde geldboete werd terecht met 45 decimes verhoogd nu deze feiten werden gepleegd na 29 februari 2004 en voor 1 januari 2012.

10. De eerste rechter besliste juist over de kosten; het hof veroordeelt de beklaagde ook tot de kosten in beroep. Al deze kosten werden een en ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen telastleggingen.

11. De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, sinds 1 januari 2012 te vermeerderen met 50 opdecimes tot € 150, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De vergoeding voor administratieve kosten moet sinds 1 december 2012 en na indexatie worden bepaald op € 51,20 (art. 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerichtskosten in strafzaken vastgesteld bij K.B. van 28 december 1950, zoals laatst gewijzigd bij art. 1 van het K.B. van 13 november 2012, B.S., 29 november 2012). Ook deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

12. Met twee brieven van 3 februari 2010 diende het college van burgemeester en schepenen van [] bij het parket een herstellvordering in; de ene herstellvordering heeft betrekking op de [] (telastleggingen A.2. B.1). de andere herstellvordering op de percelen met nummers [] (telastlegging A.1).

Bij beslissingen van 22 januari 2010 verleende de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid telkens een eensluidend advies over deze herstellvorderingen.

De herstellvorderingen strekken tot het herstel in de oorspronkelijk toestand.

13. Voor zover de herstellvordering betrekking hebben op het perceel stelt het hof vast dat de beklagde voor deze "ophoging" op 10 augustus 2005 van het college van burgemeester en schepenen van [] een stedenbouwkundige vergunning bewam. Deze vergunning is niet door onwettigheid aangetast. Nochtans blijkt uit niets dat deze vergunning werd uitgevoerd. De voorwaarden waaronder een stedenbouwkundige vergunning werden verleend maken integrerend deel uit van deze vergunning. *In casu* werd de vergunning verleend met ("mits") onder meer de volgende voorwaarden:

- *bij ophoging/aanvulling zal de bestaande teeltlaag (ca. 30 cm) opzij gezet worden, de laagde wordt aangevuld met goede grond (dus geschikt voor verder landbouwkundig gebruik) en waar nadien de gestockeerde teeltlaag gelijkmatig wordt open gespreid;*
- *ter hoogte van de gracht, de ophoging schuin wordt afgewerkt;*
- *de ophoging niet hoger wordt uitgevoerd dan de naastliggende landbouwweg (dreef)".*

Op 5 november 2007 werd impliciet vastgesteld dat de vergunning nog niet werd uitgevoerd: de politie stelde vast dat de aangebrachte verharding nog niet was verwijderd en er ter plaatse nog een aantal bergen aarde dienden te worden uitgevoerd, wat door de beklagde voorzien was tegen het einde van het jaar 2007. De beklagde bevestigde zelf op 5 november 2007 aan de politie dat de verharding pas na het beëindigen van de werken, nl. het opvoeren van de aarde, zou verwijderd worden.

Er werd geen uitvoering gegeven aan de (regularisatie)vergunning, zodat de herstellvordering ook met betrekking tot perceel [] actueel is en nog voorwerp heeft. Het feit van het louter bestaan van een stedenbouwkundige vergunning, doet hier geen afbreuk aan: het feit dat een regularisatievergunning werd afgeleverd, betekent immers niet

noodzakelijk dat de onwettige toestand niet meer bestaat en de herstellvordering zonder voorwerp wordt.

14. Anders dan de eerste rechter, is het hof van oordeel dat aan de hand van de dossiergegevens voldoende duidelijk is wat het herstel in de oorspronkelijke toestand impliceert. De herstellvorderingen slaan immers op de "ophogingen", dit zijn de reliëfwijzigingen die de beklaagde aanbracht; herstel in de oorspronkelijke toestand houdt in dat deze reliëfwijzigingen worden ongedaan gemaakt. Uit de dossiergegevens blijkt dat de beklaagde deze reliëfwijzigingen realiseerde door het openvoeren van zo'n 50 vrachtwagenladingen; het is van algemene bekendheid dat een vrachtwagenlading tussen 10 m³ en 15 m³ omvat. In het attest van de Grondbank is er echter sprake van 8813 m³, uitgraven in en opgevoerd op de bewuste percelen. Deze gegevens, afkomstig van een onafhankelijke derde, geven de omvang van de reliëfwijziging aan en laten toe het herstel in de oorspronkelijke staat te concretiseren, namelijk door het afgraven van, afgerond, 9.000 m³ aarde, het terug brengen van het maaiveld op zijn oorspronkelijk niveau en het legaal verwijderen van de afgegraven aarde.

15. Art. 6.1.41, § 1 VCRO bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en / of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en / of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen. (...) De herstellvordering wordt ingesteld met inachtneming van volgende regelen:

1° voor misdrijven die bestaan, of ondermeer bestaan, uit het verrichten van handelingen in strijd met een stakingsbevel of in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken, wordt gevorderd:

- a) hetzij de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik,
- b) hetzij, zo dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;
- c) hetzij, indien het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen;

2° voor andere misdrijven dan deze, vermeld in 1°, wordt de betaling van de meerwaarde gevorderd, tenzij de overheid die de herstellvordering instelt, aantoonst dat de plaatselijke ordening hierdoor kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad, in welk geval één van de maatregelen, vermeld in 1°, wordt gevorderd.

Voor de diverse onderdelen van éénzelfde misdrijf kunnen verschillende herstelmaatregelen worden gevorderd, indien deze voldoende individueeliseerbaar zijn.;"

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 Grondwet, krachtens hetwelk de rechter geen gevolg mag geven aan

bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. De rechter dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

16. Het bevelen van een herstelmaatregel vereist dat de plaatselijke ordening door het misdrijf is geschaad en de maatregel er toe strekt deze plaatselijke ordening te herstellen. Het is dus niet zo dat bij een niet-regulariseerbare overtreding van de bestemmingsvoorschriften de afbraak steeds moet worden bevolen, ongeacht de impact van de constructie op de plaatselijke ordening.

Overeenkomstig artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol EVRM, moet de rechter nagaan of de vordering van de stedenbouwkundig inspecteur om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Hij moet de vordering die gebaseerd is op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten.

17. De uitzondering op het principiële te bevelen herstel overeenkomstig het in artikel 6.1.41, § 1, 1° en 2° VCRO gemaakte onderscheid toont aan dat de omvang van de schade aan de plaatselijke ruimtelijke ordening, nog meer dan de overtreding zelf, bepalend is voor de keuze van de herstelmaatregel, zowel bij overtreding van de bestemmingsvoorschriften (artikel 6.1.41, § 1, 1°), zoals in dit geval, als voor de andere overtredingen (hetzelfde artikel, maar 1° i.p.v. 2°). In beide gevallen blijft de evenredigheids- en redelijkheidstoets onverminderd van toepassing: het gevorderde herstel moet evenredig zijn aan de *in concreto* vastgestelde aantasting van de ruimtelijke ordening en de maatregel moet redelijk blijven in vergelijking tot de last die dit voor de betrokkene meebrengt. De concrete vaststelling dat er schade is aan de plaatselijke ruimtelijke ordening volstaat om het eventueel te bevelen herstel naar recht te verantwoorden, zonder dat het hof de evenredigheidstoets die het uitvoert, nader moet toelichten in functie van de gepleegde overtreding en de modaliteiten zoals bepaald in artikel 6.1.41, § 1, eerste lid, 1° en 2° VCRO.

18. Zoals ook de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid in zijn adviezen *in casu* uitdrukkelijk opmerkte, is het feit dat de inbreuken onevenredige schade aan de plaatselijke ruimtelijke ordening toebrengen in de herstellvorderingen voldoende gemotiveerd door de verwijzing naar het feit dat "door de ophoging van het akkerland in opdracht van (de beklaagde), het akkerland van (...) onder water zal komen te staan."

Aldus is voldoende gemotiveerd dat de inbreuken de goede plaatselijke ruimtelijke ordening aantasten en verantwoordt dit de keuze van het herstel in de oorspronkelijke toestand als herstelmaatregel, in plaats van de betaling van een meerwaarde.

19. In acht genomen de vermelde motieven van de herstellvorderingen blijkt *in casu* het gevorderde herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand evenredig te zijn aan de vastgestelde aantasting van de plaatselijke ruimtelijke ordening. De motieven van de hersteleisende overheid worden niet weerlegd door de argumenten van de beklagde. Het gevorderde herstel blijkt ook redelijk te zijn in vergelijking met de last die dit voor de betrokkene meebrengt. Dat er last zal zijn wordt door de beklagde overigens niet uitdrukkelijk opgeworpen, laat staan dat hij concretiseert wat deze last inhoudt.

20. De overwegingen hiervoor inzake de herstellvordering impliceren volgens de motivering van het college van burgemeester en schepenen van *in casu*, dat de keuze voor een andere herstelmaatregel dan een herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand de plaatselijke ruimtelijke ordening op onevenredige wijze zou schaden. Het blijkt niet dat de vorderingen gesteund zijn op motieven die vreemd zijn aan de goede ruimtelijke ordening of uitgaan van een opvatting over de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Het staat niet aan het hof de opportuniteit van de herstellvorderingen te beoordelen.

21. Het college van burgemeester en schepenen vordert in de herstellvordering de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de beklagde in het verleden om tot het herstel over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel; de dossiergegevens tonen aan dat de beklagde ruim de kans geboden werd het herstel uit te voeren; toen de politie hem kwam verhoren over de voortgang, stelde hij steeds herstel in het vooruitzicht, doch dit werd niet gerealiseerd. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van deze beklagde om nu effectief zelf tot herstel over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklagde reeds kon overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de ruime termijn welke hem thans hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385bis, laatste alinea, Ger.W. nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

22. *vertegenwoordigd door de*
stelde het geding te hervatten met betrekking tot het perceel
 met nummer

is op 30 maart 2012 eigenaar geworden
 van dit perceel, dat vooreen eigendom was van

De vordering van, vooreen *nu op grond van de*
 gedinghervatting de *strekt tot "het volledig*
herstel in de oorspronkelijke toestand, dan wel in een toestand zoals

toegelaten door een bouwvergunning en in "zo nodig (het aanstellen) van een deskundige welke alsdan zal kunnen nagaan of de veroordeling correct werd uitgevoerd" (sic). Aan dit herstel moet volgens deze burgerlijke partij "een redelijke termijn te worden gekoppeld waarbinnen één en ander dient te worden uitgevoerd" en na "deze termijnen" dient volgens deze burgerlijke partij een dwangsom "ad" (resic) € 50 te worden opgelegd per dag vertraging.

"Subsidiair" vordert deze burgerlijke partij "de vergoeding per equivalent". De burgerlijke partij begroot deze vergoeding niet, maar dit "dient alsdan te worden begroot door de aan te stellen deskundige" die "eveneens (...) de eventuele blijvende schade dient te begroten".

"In ieder geval", stelt de burgerlijke partij, vordert zij een "algemene provisionele schadevergoeding welke op heden - naar analogie met de rechtsplegingsvergoeding in burgerlijke zaken - kan worden begroot op € 1200". Verder wordt "voorbehoud" gevraagd voor "eventueel verder te vorderen schadevergoedingen".

De burgerlijke partij vordert ook "voorbehoud voor het geval (het) de gronden zou dienen te saneren alsmede een uitdrukkelijk voorbehoud ingeval van verkoop van de gronden".

"Tot slot" behoudt de burgerlijke partij zich "alle rechten voor" voor het feit dat dergelijke handelingen in strijd zijn met een "goed pachterschap".

stelde als burgerlijke partij een identieke vordering in, zij het, nu nog enkel, met betrekking tot het perceel met nummer

23. Het hof willigt de hiervoor vermelde vorderingen tot herstel in de oorspronkelijke toestand van de respectievelijke percelen in, zoals hiervoor besproken bij de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen en zoals hierna bepaald. Ook de vorderingen tot het opleggen van een dwangsom willigt het hof in binnen de perken van de vorderingen, zoals hierna bepaald .

24. Wat betreft de vorderingen van deze burgerlijke partijen die "in elk geval" worden ingesteld en die voor elk van deze burgerlijke partijen strekt tot het betalen van € 1.200 is het niet duidelijk of dit ondergeschikte vorderingen betreffen, dan wel bijkomende, afzonderlijke vorderingen.

Evenmin is duidelijk wat bedoeld wordt met "een algemene provisionele schadevergoeding" die "naar analogie met de rechtsplegingsvergoeding in burgerlijke zaken" op € 1.200 "kan" (of dient?) (te) worden begroot.

Hoe dan ook zijn deze vorderingen onvoldoende duidelijk en niet in staat van wijzen. Hetzelfde geldt voor de gevraagde voorbehouden.

De behandeling van dit deel van de vorderingen van de burgerlijke partijen en stelt het hof onbepaald uit, inclusief de beslissing over de kosten van deze burgerlijke partijen, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding.

25. vordert als burgerlijk partij voor het hof "het vonnis a quo te bevestigen". Hieruit blijkt impliciet dat deze burgerlijke partij geen incidenteel beroep instelt.

In dezelfde zin vraagt deze burgerlijke partij dan weer "de vordering van de burgerlijke partij (...) gegrond te verklaren en die integraal toe te kennen" en vraagt hij betaling van € 18.640 als schadevergoeding en het verlenen van voorbehoud "voor het vorderen van bijkomende schadevergoeding".

De eerste rechter kende echter geen schadevergoeding toe, maar beval een onderzoeksmaatregel, namelijk stelde hij een deskundige aan.

De vordering van de burgerlijke partij is tegenstrijdig geformuleerd en aldus niet in staat van wijzen. Het hof stelt de behandeling van deze vordering ook onbepaald uit, inclusief de beslissing over de kosten van deze burgerlijke partij.

26. Het hof houdt de afhandeling van, andere, burgerlijke belangen aan.

27. Geen enkel gegeven noodzaakt het opleggen van een exploitatieverbod van het landbouwbedrijf van de beklaagde.

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de artikelen aangehaald door de eerste rechter en:

- art. 211 en 211bis Sv.,
- art. 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend met eenparige stemmen:

wijzig het bestreden vonnis als volgt:

op strafgebied:

verbetert de oorspronkelijke telastleggingen C.1-2 en D en E en F zoals vermeld in respectievelijk de randnummers 4 en 6 van dit arrest,

stelt vast niet meer te moeten oordelen over de oorspronkelijke telastlegging D,

verklaart de strafvordering voor de telastleggingen H, I en J vervallen,

veroordeelt de beklaagde voor de bewezen telastleggingen A.1, A.2, B, C.1-2, E, F.1, F.2 en G samen tot een geldboete van € 1.000,

vermeerderd met 45 decimes tot € 5.500 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

veroordeelt de beklaagde tot de kosten, voor het openbaar ministerie begroot op € 143,50 in eerste aanleg en € 213,15 in beroep,

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de bijdrage van € 25 aan het Slachtofferfonds, vermeerderd met 50 decimes tot € 150,

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vergoeding voor administratieve kosten van € 61,20,

beveelt op vordering van het college van burgemeester en schepenen van [naam] aan de veroordeelde over te gaan tot het herstel van de plaats hiervoor nader vermeld in de telastleggingen A.1, A.2 en B, in de oorspronkelijke toestand door: (1) het ongedaan maken van de reliëfwijzigingen door het afgraven van 9.000 m³ aarde (2) het herstellen van het oorspronkelijke niveau van het maaiveld en (3) het legaal verwijderen van alle gronden en afbraakmaterialen die hiermee verband houden, binnen een termijn van twaalf maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn het college van burgemeester en schepenen van [naam] en de stedenbouwkundig inspecteur van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 6.1.46 VCRO,

zegt voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen van [naam] door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 250 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van twaalf maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

legt voor het landbouwbedrijf van de beklaagde geen exploitatieverbod op.

op burgerlijk gebied:

beveelt op vordering van [naam] en [naam] aan de veroordeelde over te gaan tot het herstel van de plaats hiervoor nader vermeld in de telastleggingen A.1, A.2 en B, in de oorspronkelijke toestand door: (1) het ongedaan maken van de reliëfwijzigingen door het afgraven van 9.000 m³ aarde (2) het herstellen van het oorspronkelijke niveau van het maaiveld en (3) het legaal verwijderen van alle gronden en afbraakmaterialen die hiermee verband houden, binnen een termijn van twaalf maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

zegt voor recht dat op vordering van [naam] en [naam] door de veroordeelde een dwangsom zal worden

verbaurd van telkens € 50 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van twaalf maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

stelt de vorderingen van de burgerlijke partijen en voor zover zij niet slaan op het herstel in de oorspronkelijke toestand, hiervoor bevolen, inclusief de beslissing over de kosten, onbepaald uit,

stelt de vordering van de burgerlijke partij inclusief de beslissing over de kosten, onbepaald uit,

houdt de afhandeling van, andere, burgerlijke belangen aan.

Kosten eerste aanleg: € 143,50

Kosten beroep:

Afschrift vonnis: € 48,45

Afschriften akten hb: € 5,70

Opstelrecht ber. bekl.: € 30,00

Dagvaarding: € 109,62

€ 193,77

+ 10 % : € 19,38

Totaal: € 213,15

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter als voorzitter, en de raadsheren en en in openbare terechtzitting van 11 oktober 2013 uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier